

разговоръ. Минѣхъ ся нѣколко дена, отъ какъ не бѣ той ходилъ на Прѣславъ, и никакъвъ лошъ гласъ не достигнѣ до него. Та и отъ кого можаше той да чуе нѣщо. Заръ черны-атъ гарванъ да кацне на нѣрище-то и да му програчи: горко, горко.

Съ мирнѣ душѣ, съ добры надежды излѣзе той изъ пещерѣ-тѣ съединѣ другарь. Кога прѣминѣхъ тѣ дол-атъ и излѣзохъ на Прѣславскы-атъ пѣть, той видѣ, че на срѣщѣ имъ иде дружина на коникъ.

— Какъвы ли сѣ тик хора? попыта другарь-атъ Бомна, по облѣкло-то не приличѣтъ нити на Българы нити на Руси.

— Облѣкло-то имъ е, чини ми ся, македонско, отговори Бомнѣ.

— Къдѣ отхождате старци? попыта гы грѣцкы глава-та на дружинѣ-тѣ, кога приближихъ.

— Отхождамы на Прѣславъ, юнаци, отговори Бомнѣ, и ся почюди, каква е таа срѣща съ грѣцкы войници.

— Ай! какъвы харны коникъ имате, дайте да гы мѣнимъ.

— Заповѣдайте, земѣте гы, отговори Бо-